

vil øge de offentlige udgifter, hvis man frit giver folk valgmuligheder og lader pengene følge barnet?

Den er mange steder, og jeg har bl.a. en analyse af 13. april i år fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, hvor man har gennemgået det her. Og uden at gå i detaljer kan jeg bare sige, at logikken jo er den simple, at hvis det er sådan, at man lader pengene følge barnet, får det konsekvenser for dem, der i dag ikke har nogen pasning i de offentlige daginstitutioner.

Samtidig har det den konsekvens, at det reelt betyder en fordobling af daginstitutionsprisen for de forældre, som vælger at blive på arbejdsmarkedet, for de skal ikke alene betale for daginstitutionspladsen, men mister jo også det potentielle tilskud for selv at passe deres børn.

Så enten bliver der generelt en dårligere kvalitet, hvis man bruger de samme penge på flere, eller også kommer det til at koste mere. Det behøver man ikke at være professor i økonomi for at kunne regne ud.

Til hr. Jes Lunde vil jeg bare sige: Det er ikke sådan, at det, statsministeren siger om en oprioritering af den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik, i sig selv er et spørgsmål om NATO eller EU. Det er klart, og som jeg forsøgte at sige, indgår det også, at FN og OSCE har en rolle. Det er hele spektret rundt med forskellige opgaver, men det er FN, som skal have rollen som den overordnede instans i det her. Det er det, vi må arbejde på, men ikke sådan, at det skal forhindre, at man arbejder på andre niveauer også. Så FN og OSCE har klart en rolle.

Og endelig kan jeg sige til hr. Aage Frandsen, at det er jo begrænset, hvad man kan få sagt på 20 minutter, i hvert fald når det drejer sig om min ordførertale. Men jeg kan kun bekræfte over for hr. Aage Frandsen, at spørgsmålet om voksen- og efteruddannelse har særdeles høj prioritering. Det er faktisk omdrejningspunktet for den kommende samling for regeringens initiativer på det her område, hvordan og hvorledes vi får en øget indsats, og at uddannelsen i øvrigt er højt prioriteret.

Det tror jeg også hr. Aage Frandsen ved, så dér kan jeg roligt trøste hr. Aage Frandsen med, at det er mere end bare egnethedserklæringer.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Så kommer der tre nye korte bemærkninger: først fru Charlotte Antonsen og derefter fru Karen Rønde og fru Gitte Seeberg i nævnte rækkefølge.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg kan høre, at hr. Jacob Buksti har et problem, når vi taler om EU, men det skal da ikke afholde mig fra at spørge én gang til.

Hr. Jacob Buksti er i sin tale selv inde på, at man ønsker en levende politisk debat, og at hr. Jacob Buksti, som det jo nok efterhånden er de fleste bekendt, ikke ønsker »en stor grød«, som det blev formuleret af hr. Buksti. Men det, der så efterfølgende sker, er, at det emne, som vi alle sammen diskuterer mest, nemlig de danske forbehold, kommer hr. Buksti overhovedet ikke ind på i sin tale, i øvrigt på trods af at statsministeren jo har talt om visionerne.

Og når hr. Buksti så kommer ind på forbeholdene, er det et eller andet med, at Socialdemokraterne ikke ved, hvor de vil hen, altså ikke har konkluderet endnu.

Så det første spørgsmål til hr. Buksti er: Er det fortsat Socialdemokratiets ønske, som det var i 1992, at vi er fuldt og helt medlem af EU, altså uden forbehold? Er det det, der er målet?

Og det andet spørgsmål er: Når statsministeren hele tiden taler om, at kun den danske befolkning kan ændre forbeholdene, er hr. Jacob Buksti så ikke enig i, at kun den danske regering kan give befolkningen muligheden for en folkeafstemning? Er det ikke realiteten, og er det så ikke regeringens problem og ikke befolkningens problem, at vi ikke kan komme af med forbeholdene?

(Kort bemærkning).

Karen Rønde (V):

Det er beskæmmende, at hverken statsministeren eller Socialdemokratiets ordfører, hr. Jacob Buksti, i deres lange taler nævnte den stigende grove vold i Danmark med et eneste ord, for vi er mange, der tydeligt husker, hvad statsministeren sagde i sin nytårstale i 1997:

»Vi bliver rystede, når sagesløse udsættes for vold på gaden. Jeg forstår godt frygten og tænker ofte på ofrene og de efterladte. Lad mig sige det, så det ikke kan misforstås: Vi vil ikke finde os i det. Vi vil den vold til livs.«

Mit spørgsmål til hr. Buksti er derfor: Er regeringen så kommet den vold til livs, som statsministeren ikke ville finde sig i? Har regeringen givet politiet og retsvæsenet de stærkere magtmidler, som statsministeren lovede i kampen mod dem, der truer andre og ringeagter menneskeliv?